

Un per un igual a un

Lluís Cabrera

Fa uns dies vaig ser citat per un mag. Em va dir que el lloc ideal per veure'ns seria al Parc de la Ciutadella. Com que un és obedient, fins allà vaig anar perquè es dugués a terme la trobada. Encara que no ens coneixiem, no hi va haver dificultats a l'hora de saber qui era cadascú.

El mag em va explicar que en acabar la xerrameca desapareixeria davant dels meus nassos i jo llavors hauria d'agafar el relleu del que ell venia predicant d'un temps ençà. Segons el misteriós personatge, quan pronunciés la fórmula matemàtica un per un igual a un, jo seria l'encarregat d'exercir aquest càlcul davant les persones que componen el que coneixem com el món de la cultura.

I així va ser, em vaig quedar més sol que un mussol en l'instant en què el mag va verbalitzar l'un per un igual a un. Res a veure amb el miracle de la multiplicació dels pans i els peixos. Tampoc el mag va tenir compassió de mi i no va voler aplicar-me un altre miracle, el d'aixeca't i camina. Va ser tal el bot que em va produir observar com aquell home s'encongia fins a dissoldre's, que el meu cul va quedar enganxat al banc on vam estar petant la xerrada.

Allà vaig romandre descompost fins que es va acostar una lloba per comunicar-me que un altre mag, el del zoològic, li havia aplicat l'operació matemàtica de l'un per un igual a un. Davant d'aquesta sentència, l'animal havia decidit buscar-se la vida fora del recinte, ja que en la coveta vivia amb la seva filla, però com que no era possible compartir, ella va decidir escapar, ser notícia, buscar l'èxit fora del seu hàbitat i així aconseguir contractes en quantes més ciutats millor.

En això estàvem la lloba i jo quan vam veure que venia cap a nosaltres un altre mag que acabava de sortir de les dependències del Parlament de Catalunya. Així va ser com, per art de màgia, vam passar a ser tres, aquest últim en qualitat del tercer en discòrdia, en comptes del de no hi ha dos sense tres. Quina notícia ens va portar el mag parlamentari: la cambra catalana havia acordat per unanimitat, a petició d'una Iniciativa Legislativa Popular que va presentar ni més ni menys que un milió de signatures, aprovar i dur a terme el resultat de multiplicar un per un. L'home va aprofitar per informar-nos que la ILP va ser gestada i promocionada pel mercat, el que tot ho pot i amb el que ningú pot.

D'una revolada la lloba se'n va i alhora el senyor Politic Mag em comunica que si vull tornar a ser lliure i que el meu cos es desprengui del banc, havia de comprometre'm a fer la feina que amb anterioritat ja m'havia encomanat el seu col·lega en campanya: ser el responsable de practicar l'operació de l'un per un igual a un entre els diferents àmbits que conformen la cultura

Se'm feia molt difícil haver de barallar-me amb la meua gent. El vertigen es va apoderar de mi, però entre quedar enganxat a un banc del parc de la Ciutadella o comprovar com el mag del Parlament pronunciava l'aixeca't i camina, vaig optar per això últim.

Abans que el miracle s'acomplís vaig intentar argumentar que la cultura no era equiparable a l'esport, encara que aquest també fos cultura. Tot i ser conscient que una norma aprovada per la cambra que representa la voluntat sobirana del poble català, sota la pressió afegida d'una Iniciativa Legislativa Popular a instància del mercat, seria d'insensats exercir d'insubmis, vaig insistir davant el meu poderós interlocutor que en les diferents facetes de l'esport sí era factible identificar el número u i que per això pujava al podi. Tossut i complidor amb el mandat polític, el mag del Parlament em va dir que "o caixa o faixa". Quina vida m'esperava si seguia en els meus tretze? Estar continuament lligat a un banc amb una de les parts sagrades del meu cos enganxada a un robust tros de fusta?

Vaig optar per fer-li cas i em vaig llançar a predicar que en el món de la cultura no valia la suma, la resta ni la divisió. A la cultura a seques, la que els sacerdots beneeixen perquè no es contamina ni d'oci ni d'entreteniment, li convenia, tal i com el Parlament havia acordat, el compliment de la multiplicació de l'un per un. Per i pena em tenallaven davant feina tan ingrata. En un sector on des de sempre havia prevalgut la diversitat, el plural, l'obertura de mires i la llibertat, haver d'anar ara a la contra, em complicava massa l'existència.

Ingenu de mi. Gairebé sense esforç per part meua i sense oposició del sector cultural, la predicació beneïda i màgica de l'un per un s'havia estès i acceptat fàcilment. Quedaven a la trinxera els irreductibles, els radicals als quals només els interessa la confrontació en comptes d'estendre la mà, els que continuament s'indignen reclamant llocs extensos i amplis i els que pensen que encara és possible donar unes quantes rebolcades a l'assumpció de normes consumides i consumades per la majoria.

Potser el miracle s'ha pogut dur a terme per la capacitat dels mags implicats en la tasca i la docilitat social per la quals estats acomodaticis de l'ésser humà senten volença. En un breu espai de temps en el qual em cito amb un mag, converso amb una lloba i un altre mag, i m'allibero d'un banc, la Catalunya de la cultura havia interioritzat sense dir ni piu el resultat de l'operació que multiplica un per un.

Cada franja ha pactat el seu podi i ha nomenat a un en cada branca artística, interpretativa o lligada a la creació. No hi ha ni pot haver discussió, el buit disposa de cavitat limitada, només un o una, s'ha acabat la festa.